

LATVIJAS REPUBLIKAS TIESĪBSARGS

Baznīcas iela 25, Rīga, LV 1010, tālr. 67686768, fakss 7244074, e-pasts tiesibsargs@tiesibsargs.lv

Rīgā

2014.gada 3. septembrī Nr. 1-6/10
Uz 01.08.2014. Nr.1-04/263-pav

**Latvijas Republikas Satversmes tiesas
tiesnesim A.Laviņam**
Jura Alunāna ielā 1,
Rīgā, LV-1010

Par tiesībsarga viedokli lietā Nr.2014-13-01

2014.gada 1.augustā Tiesībsarga birojā ir saņemta Jūsu vēstule ar lūgumu paust viedokli saistībā ar Satversmes tiesā izskatāmo lietu Nr.2014-13-01 „Par Civilprocesa likuma 635.panta sestās daļas, ciktāl tā attiecas uz sprieduma izpildīšanas pagriezīnu lietās par darba samaksas piedziņu, atbilstību Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk tekstā – „Satversme”) 92.panta pirmajam teikumam”.

Satversmes tiesas lieta Nr.2014-13-01 ir ierosināta, pamatojoties uz SIA „RMB One” pilnvarotā pārstāvja zvērināta advokāta Jevgēņija Salima (turpmāk tekstā – „pieteicējs”) iesniegto konstitucionālo sūdzību par Civilprocesa likuma (turpmāk tekstā – „CPL”) 635.panta sestās daļas, ciktāl minētā norma attiecas uz sprieduma izpildīšanas pagriezīna pieļaujamību, ja atceltais spriedums pamatots uz prasītāja sniegtām nepatiesām ziņām vai uz viņa iesniegtiem viltotiem dokumentiem.

Konstitucionālajā sūdzībā pieteicējs norāda uz sekojošiem faktiem. 2012.gada 3.septembrī, saskaņā ar Darba likuma 100.panta piekto daļu, Elvijs Sveņķis cēla Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesā prasības pieteikumu pret SIA „RMB One” par darba līguma uzteikuma atzīšanu par spēkā neesošu un darba tiesisko attiecību izbeigšanu ar SIA „RMB One”, kā arī lūdz piedzīt atļaušanas pabalstu un atlīdzību par darba piespiedu kavējuma laiku. Prasības pieteikumā prasītājs lūdz noteikt, ka tiesas spriedums ir izpildāms nekavējoties. Ar 2013.gada 8.marta spriedumu E.Sveņķa prasība tika apmierināta daļēji. Tiesa atzina par spēkā neesošu darba līguma uzteikumu, izbeidza darba tiesiskās attiecības un piedzina no atbildētāja prasītāja labā vidējo izpeļņu par darba piespiedu kavējuma laiku un tiesas izdevumus. Spriedumā tika noteikts, ka spriedums daļā par vidējās izpeļņas piedziņu izpildāms nekavējoties. 2013.gada 7.jūnijā, SIA „RMB One”, izpildot tiesu izpildītāja J.Vildaus rīkojumu, samaksāja tiesu izpildītājam E.Sveņķim piespriesto darba algu, sedzot sprieduma

izpildes izdevumus. Izskatot SIA „RMB One” apelācijas sūdzību, 2013.gada 3.jūlijā Rīgas apgabaltiesa nosprieda E.Svenča prasību noraidīt pilnībā un piedzīt no E.Svenča SIA „RMB One” labā tiesāšanās izdevumus. Apelācijas instance nolēma SIA „RMB One” lūgumu par sprieduma izpildīšanas pagriezīnu noraidīt, jo sprieduma izpildīšanas pagriezīns lietās par darba samaksas piedziņu pieļaujams tikai tad, ja ir sniegtas nepatiesas ziņas vai iesniegti viltoti dokumenti, kas lietā nav konstatēti. Par Rīgas apgabaltiesas spriedumu daļā par prasības noraidīšanu E.Svenķis iesniedza kasācijas sūdzību, bet SIA „RMB One” pārsūdzēja apelācijas instances tiesas spriedumu daļā, ar kuru noraidīts lūgums par sprieduma izpildīšanas pagriezīnu. 2013.gada 28.oktobrī Augstākās tiesas Senāts nolēma atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību sakarā ar iesniegtajām sūdzībām, norādot, ka senatoru kolēģijai nerodas šaubas par apgabaltiesas sprieduma tiesiskumu, jautājumu par CPL 635.panta sestās daļas atbilstību Satversmes 92.panta pirmajam teikumam Senāts lēmumā neanalizēja. Pieteicēja norāda, ka apstrīdētajai normai esot leģitīms mērķis, proti, tā aizsargājot darbinieku intereses, taču normā ietvertais darba devēja tiesību ierobežojums esot nesamērīgs. Darba devējam šādā gadījumā vispār esot liegta iespēja atgūt darbiniekam nepamatoti izmaksāto darba samaksu. Tādējādi apstrīdētā norma nenodrošinot pušu procesuālo vienlīdzību. Satversmes tiesā apstrīdētā norma nav saudzējošākais līdzeklis normas leģitīmā mērķa sasniegšanai. Valsts, vēloties aizsargāt darbiniekus, nav paredzējusi kompensācijas mehānismu, lai atlīdzinātu darba devējam izmaksas, kas radušās sakarā ar sprieduma izpildi par darba samaksas piedziņu, kurš vēlāk ir atcelts, mehānisms ir pieļaujams tikai sprieduma izpildīšanas pagrieziena gadījumos pret darbiniekiem, kuri snieguši nepatiesas ziņas vai iesnieguši viltotus dokumentus. Taču šāds risinājums nenovērš atbildētāja – darba devēja – tiesību aizskārumu uz taisnīgu tiesu gadījumos, kad tiesa nekonstatē, ka prasītājs sniedzis nepatiesas ziņas vai iesniedzis viltotus dokumentus. Pieteicējs uzskata, ka pamattiesību ierobežojums ir nesamērīgs.

Satversmes 92.pants nosaka, ka ikviens var aizstāvēt savas tiesības un likumiskās intereses taisnīgā tiesā.

Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – „ECK”) 6.pants un ANO Starptautiskā pakta par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām 14.pants, raksturojot tiesību uz taisnīgu tiesu saturu, uzsver, ka katram indivīdam, ja tiek noteiktas viņa tiesības un pienākumi civilprocesā, ir tiesības uz to, lai lietu taisnīgi, publiski izskatītu kompetenta, neatkarīga un objektīva tiesa, kas izveidota saskaņā ar likumu.

Arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47.pantā ir noteikts, ka ikvienam, kura Eiropas Savienības likumos nodrošinātās tiesības un brīvības tikušas pārkāptas, ir tiesības uz efektīvu pārsūdzību tiesas priekšā, ievērojot nosacījumus. Minētais pants tāpat nosaka, ka ikvienam ir tiesības uz taisnīgu un atklātu lietas savlaicīgu izskatīšanu neatkarīgā un objektīvā, iepriekš ar likumu noteiktā, tiesā.

Jēdziens „taisnīga tiesa” ietver sevī tiesiskai valstij atbilstošu procesu, proti, procesu, kas ir ne tikai taisnīgs, bet arī efektīvs. Tiesības uz taisnīgu tiesu tiek garantētas, cita starpā, nodrošinot ikvienam indivīdam tiesības uz pieeju tiesai un ievērojot pušu līdztiesību iztiesāšanā.

Vēsturisks atskats Civilprocesa likuma regulējumā par sprieduma iepriekšēju izpildi un sprieduma pagriezīnu

Iepazīstoties ar 1939.gadā izdoto Civilprocesa likumu ar paskaidrojumiem, ko sastādīja senators F.Konradi un Tiesu palātas Civillietu departamenta priekšsēdētājs T.Zvejsalnieks u.c.¹, jāsecina, ka jau pirmskara Latvijā Civilprocesa likums paredzēja sprieduma iepriekšēju izpildi pēc prāvnieka lūguma septiņos gadījumos (CPL 188.-189.panti). Viens no šiem gadījumiem bija, ja „strīda lietā par darba līgumu darba devējam ar spriedumu uzlikts par pienākumu atlaist to personu, kas pie viņa bijusi dienestā un darbā, vai arī šai personai atļauts aiziet no darba devēja, vai kad no darba devēja piespriesta darbiniekam par labu atlīdzība par pakalpojumiem vai darbu”². No minētā jāsecina, kā šāda kārtība nav bijusi jaunievedums CPL, kas stājās spēkā 1999.gada 1.martā.

Trīsdesmito gadu beigās Civilprocesa likumā tika noteikts, ka sprieduma iepriekšējā izpildīšana strīdos, kas izriet no darba tiesiskajām attiecībām, bija atkarīga no tiesneša, turklāt tiesnesis varēja pieprasīt nodrošinājumu no tās puses, kura izpildīšanu lūdza. Gadījumos, kad lietas sevišķu apstākļu dēļ, ar sprieduma izpildīšanas vilcināšanu varēja celties ievērojams zaudējums prāvniekam, kuram par labu spriedums tika pieņemts, vai gadījumos, kad sprieduma izpildīšana varēja izrādīties neiespējama, miertiesnesis varēja pieļaut sprieduma iepriekšēju izpildīšanu tikai pie nosacījuma, ja lūdzējs deva pienācīgu nodrošinājumu gadījumam, ja apgabaltiesa miertiesneša spriedumu grozītu. Nodrošinājums varēja izpausties kā apķīlātās vai aprakstītās mantas nodošanas prasītājam vai pārdošanas apturēšana, vai no atbildētāja jau piedzīto vai vēl piedzenamo summu nodošanas prasītājam apturēšana.³ Arī apgabaltiesā, līdzīgi pirmās instances tiesai, bija pieļaujams lūgt sprieduma iepriekšēju izpildīšanu uz tiem pašiem pamatiem.⁴

Kā norādīts trīsdesmito gadu Civilprocesa likuma komentāros, bez atbildētāja lūguma tiesa nebija spiesta piespriest atbildētājam atpakaļ pēc pirmās instances iepriekšēji izpildītā un vēlāk atceltā sprieduma piedzīto naudas summu. Ja spriedumu, kurā pieļaida iepriekšēju izpildīšanu, atcēla otrā instancē, tad atbildētājam atdeva atpakaļ no viņa piedzītās vērtības, un viņam bija tiesības prasīt no prasītāja zaudējumu atlīdzību uz vispārējā materiāltiesiskā pamata⁵.

Sprieduma atpakaļizpildīšana bija pieļaujama ne vien apelācijas instancē, skatot lietu cauri otro reizi pēc sprieduma atcelšanas kasācijas kārtībā, bet arī tad, kad pirmā instancē bija pieļauta iepriekšēja izpildīšana, bet pēc izpildīšanas spriedums tika atcelts ar otrās instances spriedumu. Otrās instances tiesas sprieduma atcelšana ar Senāta spriedumu deva iemeslu apturēt atceltā sprieduma izpildīšanu, bet nevarēja novest pie jau izpildītā sprieduma iznīcināšanas. Tāpēc par pirmā, atceltā sprieduma izpildīšanas apvērsumu otrā instancē varēja lemt vienīgi izspriežot lietu no jauna pēc būtības ar patstāvīgu spriedumu vai ar patstāvīgu lēmumu, bet ne agrāk par jaunā sprieduma taisīšanu.

Atbildētājam tiesības uz sprieduma atpakaļizpildīšanu radās pati par sevi jau ar pirmās instances sprieduma atcelšanu, noraidot prasību. Lūgums par sprieduma atpakaļizpildīšanu bija apmierināms neatkarīgi no tā, vai atpakaļizpildīšana bija fiziski

¹ Civilprocesa likuma ar paskaidrojumiem-izvilkumiem no Latvijas Senāta un Tiesu palātas spriedumiem un no attiecīgās zinātniskās literatūras, ko arī dažiem aizrādījumiem uz likumdošanas motīviem. Rīga, 1939.gads, Valsts tipogrāfijas izdevums.

² Skatīt iepriekš, 188.panta 3.punkts.

³ Skatīt iepriekš, 191.pants.

⁴ Skatīt iepriekš, 845.-847.pants.

⁵ Skatīt iepriekš, 852.pants.

iespējama vai nē. Ja sprieduma izpildīšana izrādītos fiziski neiespējama, atbildētājam bija tiesības prasīt zaudējumus.⁶

Spēkā esošais normatīvais regulējums attiecībā uz izpildītu spriedumu atcelšanu

Spriedumu izpilda pēc tā stāšanās likumīgā spēkā, izņemot gadījumus, kad spriedums izpildāms nekavējoties. Nekavējoša sprieduma izpilde pieļaujama CPL 205.pantā noteiktajos gadījumos, t.sk. arī tad, kad to ir lūdzis lietas dalībnieks strīdos par darba samaksas piedziņu un atjaunošanu darbā.

Saskaņā ar CPL 634.panta pirmo daļu, „ja izpildītu spriedumu atceļ un pēc lietas jaunas izskatīšanas taisa spriedumu par prasības noraidīšanu vai pieņem lēmumu par tiesvedības izbeigšanu lietā vai par lietas atstāšanu bez izskatīšanas, atbildētājam jāatdod atpakaļ viss, kas no viņa piedzīts prasītāja labā pēc atceltā sprieduma (sprieduma izpildīšanas pagrieziena)”. Jautājums par sprieduma izpildes pagriezienu var būt pieļaujams gadījumos, kad pirmās instances tiesa pieļāva sprieduma nekavējošu izpildīšanu, bet atbildētājs ir pārsūdzējis pirmās instances tiesas spriedumu, un apelācijas kārtībā spriedums ir atcelts.

CPL 635.panta ceturtnā daļa nosaka, ka, „ja apelācijas instances tiesa noraida prasību lietā, kurā pirmās instances tiesa saskaņā ar šā likuma 205.pantu pieļāvusi sprieduma izpildīšanu nekavējoties, vai tiesvedību šādā lietā izbeidz vai atstāj prasību bez izskatīšanas, tā vienlaikus izlemj jautājumu par sprieduma izpildīšanas pagriezienu”. Tomēr CPL nosaka arī atsevišķus izņēmumus. CPL 635.panta sestā daļa nosaka, ka „lietās par uzturlīdzekļu piedziņu, darba samaksas piedziņu, zaudējumu piedziņu sakarā ar personiskiem aizskārumiem, kuru rezultātā radies sakropļojums vai cits veselības bojājums vai iestājusies personas nāve, sprieduma izpildīšanas pagrieziena pieļaujams, ja atceltais spriedums pamatots uz prasītāja sniegtām nepatiesām ziņām vai uz viņa iesniegtiem viltotiem dokumentiem.”

Saskaņā ar CPL 635.panta sesto daļu prāvnieks, attiecībā uz kuru ir nekavējoties izpildīts pirmās instances tiesas spriedums darba strīdā, vispār nevar lūgt tiesu lemt par sprieduma izpildīšanas pagriezienu, izņemot gadījumus, ja atceltais spriedums pamatots uz prasītāja sniegtām nepatiesām ziņām vai uz viņa iesniegtiem viltotiem dokumentiem.

Pamattiesību ierobežojuma atbilstība Satversmes 92.pantā garantētajām tiesībām uz taisnīgu tiesu

Konstitucionālajā sūdzībā pieteicējs atsauca uz vairākiem taisnīgas tiesas aspektiem, ar kuriem pamato apstrīdētās normas neatbilstību Satversmes 92.pantam. Pieteicējs norāda, ka taisnīga tiesa ir pienācīgs, tiesiskai valstij atbilstošs process, kur valsts pienākums ir paredzēt tiesiskās garantijas tiesiskuma un taisnīguma principa ievērošanai lietu izspriešanā, turklāt pusēm ir jānodrošina vienlīdzīgas procesuālās tiesības un pieeja tiesai. Pušu procesuālās līdztiesības princips ir pārkāpts, jo atbildētājam ir liegts saņemt atpakaļ to, kas no viņa piedzīts, pamatojoties uz kļūdainu un atceltu spriedumu, ar kuru apmierināta nepamatota prasība.

Tiesības uz taisnīgu tiesu, kurās tiesības uz pieejamību ir viens no aspektiem, nav absolūtas. Tām ir piemērojami ierobežojumi, kas izrietoši atļauti, jo īpaši saistībā

⁶ Skatīt iepriekš, 929.panta komentāri.

ar pārsūdzības pieejamības nosacījumiem, jo pēc sava rakstura tās pieprasa valsts regulējumu, kam šajā ziņā ir zināma interpretācijas iespēja. Tomēr, šie ierobežojumi nedrīkst ierobežot vai samazināt piekļuvi tiesai personai tādā veidā vai tiktāl, ka pats tiesības pamats ir traucēts. Visbeidzot, šādi ierobežojumi nebūtu savienojami ar ECK 6. panta pirmo daļu, ja tiem nav leģitīma mērķa vai arī ja nav pamatotas samērīguma attiecības starp izmantotajiem līdzekļiem un sasniedzamo mērķi.⁷

CPL 635.pantā minētais ierobežojums vērsties tiesā ar lūgumu par sprieduma par darba algas piedzišanu pagriezienu, izņemot tos gadījumus, kad spriedums bija pamatots uz nepatiesām ziņām vai uz prasītāja iesniegtiem viltotiem dokumentiem, ir noteikts ar likumu.

Saeimas ieskatā apstrīdētās normas leģitīmais mērķis ir citu cilvēku tiesību aizsardzība, proti, tā nodrošina darbinieku tiesības saņemt veiktajam darbam atbilstošu darba samaksu, lai iegūtu sev iztiku. Turklāt tiek uzsvērts, ka darba tiesībās vispārēji tiek uzskatīts, ka viena no līguma pusēm – darbinieks – atrodas ekonomiskajā ziņā vājākā pozīcijā, tādēļ tai papildus nepieciešama tiesiskā aizsardzība. Tomēr jāatzīst, ka Saeimas norādīto leģitīmo mērķi varētu attiecināt uz nekavējošas sprieduma izpildes mērķi, bet tas nebūs CPL 635.pantā noteiktā regulējuma leģitīmais mērķis, kas vērstas uz sprieduma izpildē aizskarto pušu tiesību aizsardzību.

Leģitīmais mērķis CPL 635.panta sestajā daļā noteiktajam ierobežojumam tiktāl, ciktāl tas nepieļauj sprieduma izpildīšanas pagriezienu lietās par darba algas samaksas piedziņu, kurās atceltais spriedums nav pamatots uz prasītāja sniegtajām nepatiesām ziņām vai uz viņa iesniegtiem viltotiem dokumentiem, nav saskatāms.

Un, ja arī gadījumā šādu leģitīmo mērķi būtu iespējams definēt, uzskatu, ka uzliktais ierobežojums nav nepieciešams demokrātiskā sabiedrībā⁸.

Noregulējuma līdzeklis, ar kuru pieļaujama nekavējoša sprieduma par neizmaksātās darba algas par faktiski padarīto darbu un vidējās izpeļņas par darba piespiedu kavējuma laiku piedziņa, attiecas uz civiltiesiska rakstura saistību izpildi.

Veidojot tiesību aizsardzības mehānismu, valstij ir jābūt pārliecinātai, ka pārkāpumi, kas pieļauti lietas izskatīšanā, būs noteikti novērsti lietas izskatīšanas pēc būtības laikā, jo jebkurš kaitējums, kas nodarīts tiesvedības starpposmos vai noslēdzoties tai, var kļūt neatgriezenisks, trūkstot reālai iespējai tos atlīdzināt, izņemot gadījumus, ja tiek celta prasība par materiālās kompensācijas piedziņu.

Ilgstošās tiesvedībās tiesneša lēmums par sprieduma nekavējošu izpildi var tikt pielīdzināts lietas izspriešanai pēc būtības, jo uz ilgstošu laiku var tikt fiksēts stāvoklis, kas pielīdzināms galīgam nolēmumam, turklāt sekas var būt atbildētājam sakarā ar piedziņas neiespējamību neatgriezeniskas, kā arī nepieciešamība iedarbināt aizskarto tiesību aizsardzības mehānismu var kļūt bezjēdzīga.

CPL 76.nodaļas „Piedzīnēja, parādnieka un citu personu tiesību aizsardzība, izpildot tiesas spriedumu” būtība ir aizsargāt piedzīnēja, parādnieka un citu personu tiesības sprieduma izpildes procesā.

⁷ ECT 2011.gada 14.jūnija spriedums lietā *Mercieca v. Malta* (pieteikums Nr. 21974/07), 45.punkts.

⁸ Vērtējot apstrīdētā ierobežojuma nepieciešamību demokrātiskā sabiedrībā, būtu jāizvērtē, cik lielā mērā tas ir samērīgs un sociāli nepieciešams - vai pastāv sociāli neatliekama vajadzība noteiktajam ierobežojumam.

Spēkā esošais normatīvais regulējums principā liedz tiesai un atbildētājam iedarbināt CPL 635.panta regulējumu par sprieduma pagriezienu darba strīdos jau esošās tiesvedības ietvaros vai atsevišķā paātrinātā kārtībā, lai panāktu restitūciju, ja tiesas spriedumā nav konstatēts, ka prasītājs ir viltojis dokumentus vai sniedzis nepatiesas ziņas.

Ja tiesa ir pieļāvusi kļūdu lietas izspriešanā un noteikusi nekavējošu sprieduma izpildi, lai atgūtu no prasītāja nepamatoti piedzīto darba algu, ir vai nu jāpierāda iesniegto dokumentu viltošanas fakts vai nepatiesu ziņu sniegšana, vai arī jānogaida lietas izspriešanas pabeigšana visās tiesu instancēs un jāvēršas tiesā ar jaunu prasību par zaudējumu piedziņu⁹, kas attiecīgi prasīs ne tikai tiesāšanās izdevumu segšanu, bet būs saistīta arī ar iztiesāšanas ilguma radītajām neērtībām.

Ievērojot valsts pozitīvo pienākumu taisnīgas tiesas nodrošināšanā, nebūtu pieļaujams, ka tiesas kļūdas dēļ prāvnieks darba strīdā nespēj izmantot tiesiskās aizsardzības līdzekļus esošās tiesvedības ietvaros un ir spiests uzsākt jaunu tiesvedību, kas prasa papildus resursu patēriņu gan no viņa paša, gan no valsts puses.

Uzskatu, ka normatīvais regulējums, kas nepieļauj sprieduma izpildīšanas pagriezienu atbildētāja labā lietās par darba algas piedziņu, kurās atceltais spriedums nav pamatots uz prasītāja sniegtajām nepatiesām ziņām vai viņa iesniegtiem viltotiem dokumentiem, nesamērīgi ierobežo atbildētājam garantētās tiesības uz ātru, efektīvu aizskarto tiesību aizsardzību.

Papildus varētu atzīmēt, ka gadījumā, ja apstrīdēto normu prasītajā apjomā atzītu par neatbilstošu Satversmes 92.pantam, apelācijas instances tiesas nolēmums, ar kuru noteiktu sprieduma pagriezienu, nestātos spēkā no apelācijas instances tiesas nolēmuma paziņošanas, bet gan no tā spēkā stāšanās brīža¹⁰, no kā jāsecina, ka prasītāja tiesības nebūtu aizskartas līdz galīgā nolēmuma spēkā stāšanās brīdim.

Tāpat vēlos vērst Satversmes tiesas uzmanību uz sekojošiem apstākļiem. No sociālās nepieciešamības viedokļa ir pamatota valsts vēlme aizsargāt darbiniekus kā mazaizsargāto grupu un nodrošināt ātrāku darba samaksas saņemšanu no darba devēja darba attiecību pārtraukšanas gadījumā. Tomēr jāatzīmē, lai arī būtu atzīstams sociālās nepieciešamības faktors nekavējošā darba algas piedziņā, procesuālais izpildījums ir nepilnīgs, jo darba strīda izskatīšanas ilgums CPL termiņa ziņā nav ierobežots un praksē darba algu, t.sk. vidējo izpeļņu par darba piespiedu kavējumu, darbinieks saņems tikai pēc pirmās instances tiesas sprieduma, ar nosacījumu, ja tiks lūgta un apmierināta nekavējoša sprieduma izpilde.

No Tiesu administrācijas datiem izriet, ka pamatā pirmās instances tiesā¹¹, kā arī vēlāk apelācijas instances tiesā strīdus, kas izriet no darba tiesiskajām attiecībām, izskata vidēji 1-1,5 gada laikā.

Šeit pat jāatzīmē, ka uzteikuma gadījumā saskaņā ar spēkā esošo normatīvo regulējumu¹², darbinieki deviņu mēnešu periodā var saņemt bezdarbnieku pabalstu,

⁹ Skatīt LR AT Senāta 2011.gada 22.jūnija sprieduma lietā Nr. SKC-980/2011 21.punktu.

¹⁰ CPL 204.pants nosaka, ka spriedumu izpilda pēc tā stāšanās likumīgā spēkā, izņemot gadījumus, kad spriedums izpildāms nekavējoties.

¹¹ Skat. Tiesu administrācijas apkopotos statistikas datus par:

a) 2013.gadu - http://www.ta.gov.lv/UserFiles/1396591241_24.pdf;

b) 2012.gadu - http://www.ta.gov.lv/UserFiles/1366958233_CL_li_ilg_2012.pdf;

c) 2011.gadu - http://www.ta.gov.lv/UserFiles/cl_li_ilg_lv_2011.pdf.

¹² 1999. gada 25.novembra likuma „Par apdrošināšanu bezdarba gadījumam” 5., 7., 9. panti.

kura izmaksu uzsāk 1-3 mēnešus pēc statusa saņemšanas, atkarībā no darba tiesisko attiecību izbeigšanas pamata.

Respektīvi, valsts sniegto finansiālo palīdzību bezdarba gadījumam darbinieki saņem ātrāk, nekā tiesu sistēma šobrīd spēj izskatīt darba strīdus un noteikt nekavējošu izpildi.

Ņemot vērā augstākminētos apsvērumus, uzskatu, ka Civilprocesa likuma 635.panta sestā daļa, ciktāl tā nepieļauj sprieduma izpildīšanas pagriezienu lietās par darba algas samaksas piedziņu, kurās atceltais spriedums nav pamatots uz prasītāja sniegtajām nepatiesām ziņām vai uz viņa iesniegtiem viltotiem dokumentiem, ir neatbilstoša Latvijas Republikas Satversmes 92.panta pirmajam teikumam.

Ar cieņu,
tiesībsargs

J.Jansons

Tivāņenkova 67686768

